

Uitgifte

Repertoriumnummer 2017/	Uitgerekt aan	Uitgerekt aan	Uitgerekt aan
Datum van uitspraak 8 november 2017	op € UR:	op € UR:	op € UR:
Rolnummer 17A40			

Vrederecht
van het kanton Landen-
Zoutleeuw
zetel Landen

VONNIS

Op de buitengewone openbare terechtzitting van woensdag acht november tweeduizend zeventien, in de gerechtszaal van het vrederecht van het kanton Landen-Zoutleeuw zetel Landen, werd door Mevr. Ann Vleminckx, vrederechter, bijgestaan door Mevr., afdelingsgriffier van het vrederecht van voormeld kanton, het volgende vonnis uitgesproken:

INZAKE :

R., Incasso-onderneming,
met raadsman Me Ad1, advocaat;
eisendè partij;

TEGEN:

De h. X1,
met raadsman Me Ad2, advocaat;
verwerende partij;

Gelet op de inleidende dagvaarding van 24 februari 2017 betekend door Hj.;

Gelet op de inleidende zitting van 22 maart 2017 alwaar partijen door hun respectievelijke raadslieden vertegenwoordigd werden;

Gelet op de beschikking van 22 maart 2017 van dit vrederecht in toepassing van art. 747 par. 1 Ger.W.;

Gelet op de zitting van 27 september alwaar partijen door hun respectievelijke raadslieden vertegenwoordigd werden;

Partijen zijn gehoord in hun middelen;

De debatten zijn hierop gesloten en de zaak is in beraad genomen;

De uitspraak volgt op tegenspraak;

De Wet van 15 juni 1935 en de aanvullende wetten op het Taalgebruik in Gerechtszaken werden nageleefd.

1. De vorderingen.

Eisende partij vordert bij dagvaarding de veroordeling van verwerende partij in betaling van een bedrag van 13.065,56 euro in hoofdsom, meer de contractuele interesten ten bedrage van 701,78 euro, nalatigheidsinteresten ten bedrage van 7.599,26 euro en een contractuele schadevergoeding ten bedrage van 4.832,67 euro, meer de gerechtelijke interesten aan de conventionele interestvoet van 6,69% op de hoofdsom ten bedrage van 13.065,56 euro vanaf de dagvaarding tot de dag van algehele betaling, meer de gerechtskosten inbegrepen de wettelijke rechtsplegingsvergoeding;

Eisende partij vordert tevens een bij voorraad uitvoerbare titel, zonder mogelijkheid tot borgstelling noch tot kantonnement;

Verwerende partij betwist de vordering in hoofdorde, vraagt de herleiding van een aantal onderdelen ervan in ondergeschikte orde en vordert tevens gemak van betaling a rato van 100 euro per maand en navolgend nog te verhogen tot 175 euro per maand;

2. De feiten.

Op 11 februari 1999 heeft Mevr. X2 bij C. een consumentenkrediet ten bedrage van 29.474,22 euro (of 1.200.000 oude BF) gesloten en dit voor de aankoop van een voertuig (...);

In de overeenkomst is een jaarlijks kostenpercentage van 6,38% overeengekomen, een jaarlijkse nalatighedsinterest van 6,69 % en een forfaitaire schadevergoeding van 15% van het terug te betalen saldo op het ogenblik van het verval van de termijn met een minimum van 49,58 euro (of 2.000 oude BF);

Verwerende partij heeft zich borg gesteld;

Op 11 februari 1999 heeft Mevr. X2 een voertuig aangekocht voor de prijs van 29.747,22 euro exclusief BTW, of 35.994,14 euro inclusief BTW;

Sedert 30 mei 2000 wonen verwerende partij en Mevr. X2 dan eens wel en dan weer eens niet, al dan niet wettelijk, samen;

Op 3 mei 2002 is verwerende partij toegelaten tot de procedure van collectieve schuldenregeling;

Op 6 september 2002 is tevens Mevr. X2 hiertoe toegelaten;

C. heeft aangifte van schuldvordering gedaan in het kader van de collectieve schuldenregeling van Mevr. X2 voor een totaal bedrag van 28.266,47 euro, alsook in deze van verwerende partij;

Eisende partij stelt dat zij de schuldvordering van C. heeft overgenomen;

3. De procedurele voorafgaanden.

Bij vonnis van de arbeidsrechtbank te Antwerpen van 9 maart 2009 is de beschikking van stridulatoire tot de collectieve schuldenregeling in hoofde van verwerende partij herroepen;

Bij arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 5 november 2009 is de vordering in herroeping ongegrond verklaard zodat de procedure voor de arbeidsrechtbank te Antwerpen diende te worden verder gezet;

De arbeidsrechtbank te Mechelen heeft bij vonnis van 8 januari 2013 vastgesteld dat de aan Mevr. X2 opgelegde collectieve aanzuiveringsregeling volgens de modaliteiten is uitgevoerd;

De schuldvordering van eisende partij bleef evenwel onbetaald ten bedrage van 18.100,33 euro;

Het resterende saldo van schulden in hoofde van Mevr. X2 is kwijt gescholden;

Bij vonnis van de arbeidsrechtbank te Antwerpen van 28 november 2013 is de collectieve schuldenregeling in hoofde van verwerende partij opnieuw herroepen waarbij het hierop aangetekende hoger beroep onontvankelijk is verklaard;

Bij beschikking van 1 juli 2015 van de beslagrechter te Leuven is eisende partij machtiging verleend tot bewarend beslag op roerende goederen lastens verwerende partij voor een bedrag van 25.631,10 euro;

Verwerende partij ging over tot derdenverzet en Mevr. X2 stelde een vordering tot revindicatie in, doch beide vorderingen zijn door de beslagrechter te Leuven bij vonnis van 25 oktober 2016 afgewezen;

Eisende partij heeft hierop onderhavige procedure ingeleid middels betekening van dagvaarding lastens verwerende partij;

Per 31 januari 2017 en 6 februari 2017 hebben verwerende partij en Mevr. X2 tegen het vonnis van de beslagrechter te Leuven hoger beroep aangetekend bij het hof van beroep te Brussel;

Op 6 januari 2017 bedroeg het openstaand saldo uit hoofde van de leningsovereenkomst van 11 februari 1999 een bedrag van 26.199,27 euro;

4. Middelen ten gronde.

Eisende partij vordert betaling lastens verwerende partij in zijn hoedanigheid van borgsteller;

Verwerende partij betwist de vordering;

a/

Verwerende partij houdt voor dat hij als borg bevrijd is ten gevolge van de uitvoering van de collectieve schuldenregeling door Mevr. X2 en dit onder verwijzing naar de bewoordingen van het vonnis van de arbeidsrechtbank te Mechelen van 8 januari 2013 alwaar is bepaald:

' Zeggen voor recht dat geen van de in hoofding vermelde schuldeisers nog verdere aanspraak kan maken op betaling van zijn schuldvordering ten opzichte van Mevr. X2 en schelden, voor zover als nodig, het nog resterende saldo kwijt.

Zeggen voor recht dat de schuldeisers die nalieten hun schuldvordering in te dienen nadat zij regelmatig werden aangeschreven overeenkomstig art. 1675/9 par. 1 of par. 3 van het gerechtelijk wetboek, hun recht verliezen om zich te verhalen op de verzoekende partij of de personen die zich voor haar een persoonlijke zekerheid hebben gesteld. '

Eisende partij bewijst evenwel dat zij een schuldvordering lastens Mevr. X2 heeft ingediend, derhalve dat, zoals trouwens eveneens reeds beslecht door de beslagrechter te Leuven bij vonnis van 25 oktober 2016, eisende partij geen aanspraak op betaling van haar resterende schuldvordering lastens Mevr. X2 meer kan maken, doch dat zij zich nog steeds kan verhalen lastens verwerende partij die voor Mevr. X2 een persoonlijke zekerheid heeft gesteld;

Verwerende partij houdt een manifest verkeerde lezing van het vonnis van de arbeidsrechtbank te Mechelen van 8 januari 2013 voor wanneer zij tracht staande te houden dat eisende partij krachtens dit vonnis evenmin nog enig vorderingsrecht lastens verwerende partij zou hebben;

Dit argument faalt naar recht;

b/

Verwerende partij roept de toepassing van art. 2034 B.W. in krachtens welk artikel de verbintenis uit borgtocht te niet gaat door dezelfde oorzaken als de overige verbintenissen;

Verwerende partij verwijst naar 'de gedeeltelijke betaling' én naar 'de kwijtschelding' als reden tot het in casu te niet gaan van de borgtocht;

Verwerende partij gaat evenwel volstrekt voorbij aan de vereiste aard van de kwijtschelding, met name de vrijwillige kwijtschelding;

In casu heeft eisende partij op geen enkele wijze te kennen gegeven dat zij vrijwillig de schuld (van welk bedrag ook) zou kwijtschelden;

De eigen houding van eisende partij bij de tot op heden gevoerde procedureslag geeft ontegensprekelijk aan dat er van enige vrijwillige kwijtschelding in haren hoofde geen sprake is noch kan zijn;

De ingeroepen reden van teniet gaan van de borgtocht is dan ook geenszins bewezen;

Dit argument faalt naar recht;

c/

Eisende partij benadrukt terecht dat er in casu géén sprake is van enige vrijwillige aanzuiveringsregeling doch enkel en alleen van een gerechtelijke aanzuiveringsregeling;

In geval van gerechtelijke aanzuiveringsregeling bevrijdt de naleving ervan enkel de hoofdschuldenaar, doch niet de personen die een persoonlijke zekerheid hebben gesteld;

Verwerende partij is van oordeel dat de bevrijding van de borg bij een aanvaarding door de schuldeiser van een minnelijke aanzuiveringsregeling 'a fortiori' geldt ingeval van een gerechtelijke aanzuiveringsregeling, doch bewijst deze stellingname geenszins;

Verwerende partij verwijst enkel naar rechtspraak die van toepassing is op de minnelijke en niet op de gerechtelijke aanzuiveringsregeling en bewijst haar a fortiori redenering geenszins;

Dit argument faalt naar recht;

d/

Eisende partij verwijst naar art. 1675/11 par. 4 Ger.W. : *'In afwijking van de artikelen 2028 tot 2032 en 2039 van het Burgerlijk Wetboek, hebben de personen die een persoonlijke zekerheid hebben gesteld slechts verhaal op de schuldenaar in de mate dat zij deelnemen aan de aanzuiveringsregeling en mits eerbiediging ervan'*;

Dit artikel betreft principieel de verhouding schuldenaar - uitgewonnen borgsteller doch geeft hierdoor eveneens aan dat, zoals eisende partij terecht stelt, de schuldeiser die zich niet tot de schuldenaar kan wenden ingevolge een gerechtelijke aanzuiveringsprocedure, zich wel kan richten tot de borg;

e/

Krachtens art. 19 van de Wet van 13 december 2005 is art. 1675/16bis Ger.W. ingevoerd:

§ 1. Onverminderd de toepassing van artikel 1287 van het Burgerlijk Wetboek en behalve in geval van het organiseren van bedrieglijk onvermogen, kunnen natuurlijke personen die kosteloos een persoonlijke zekerheid hebben gesteld ten behoeve van de verzoeker, volledig of gedeeltelijk van hun verbintenis worden bevrijd indien de rechter vaststelt dat hun verbintenis onevenredig is met hun inkomsten en met hun vermogen.

§ 2. Om de in § 1 bedoelde bevrijding te genieten, legt de natuurlijke persoon die kosteloos een persoonlijke zekerheid ten behoeve van de verzoeker heeft gesteld, ter griffie van het gerecht waarbij het verzoek tot collectieve schuldenregeling is ingediend, een verklaring neer waaruit blijkt dat zijn verbintenis onevenredig is met zijn inkomsten en met zijn vermogen.

Zodra deze persoon bekend is, wordt hij daartoe door de schuldbemiddelaar, bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, in kennis gesteld van de mogelijkheid de in het eerste lid bedoelde verklaring neer te leggen. Deze kennisgeving bevat de tekst van dit artikel.

Mevr. X2 is toegelaten tot de collectieve schuldenregeling, van kracht onder het regime van de wet van 5 juli 1998;

Deze wettelijke regeling voorzag niet in enig expliciet onderscheid met betrekking tot de rechtspositie van de borg ingeval van een vrijwillige dan wel van een gerechtelijke kwijtschelding van schulden;

Voormelde wet is gewijzigd bij wet van 13 december 2005 waarbij art. 1675/16bis Ger. W. is ingevoegd, houdende bepalingen omtrent de rechtspositie van de borg;

Deze wet is, zoals verwerende partij correct stelt, in werking getreden per 1 januari 2006, hangende de uitvoering van de aanzuiveringsregeling in hoofde van Mevr. X2.

Verwerende partij is van oordeel dat derhalve de Wet van 5 juli 1998 van toepassing is gebleven en, bij ontstentenis van specifieke bepalingen en / of overgangsmaatregelen, de 'gewone' regels inzake de bevrijding van de borg blijven gelden: bij het verdwijnen van de hoofdschuld, verdwijnt ook het accessorium en in casu de persoonlijke zekerheidsstelling;

Evenwel bepaalt art. 1287 B.W. 'Kwijtschelding of ontslag, bij overeenkomst aan de hoofdschuldenaar verleend, bevrijdt de borgen. ';

Opnieuw gaat verwerende partij volstrekt voorbij aan de letter van de tekst waar verwezen wordt naar 'kwijtschelding bij overeenkomst ';

Verwerende partij bewijst nergens enige overeenkomst inzake kwijtschelding;

Zelfs indien enkel de Wet van 1998 van toepassing zou zijn, dan nog kan deze wettekst geen soelaas bieden door haar eigen bewoordingen;

5.

Art. 1675/16bis Ger.W. is bij wet van 13 december 2005 ingevoerd en in werking getreden per 1 januari 2006;

Bij beschikking van 19 januari 2005 is de gerechtelijke aanzuiveringsregeling in hoofde van Mevr. X2 opgelegd, dewelke bij beschikking van 17 oktober 2007 is aangepast en dewelke bij beschikking van 18 januari 2013 is beëindigd;

Eisende partij stelt dat verwerende partij in de tijdspanne van 1 januari 2006 tot 18 januari 2013 een verklaring conform art. 1675/16bis Ger.W. had kunnen afleggen, hetgeen hij evenwel niet heeft gedaan;

Eisende partij besluit dan ook dat verwerende partij het voordeel van de bevrijding als borg niet kan genieten;

Verwerende partij argumenteert dat evenwel dit artikel 1675/16bis Ger.W. simpelweg nog niet aan de orde kon zijn daar de beschikking van toelaatbaarheid in hoofde van Mevr. X2 dateert van 6 september 2002 en verwerende partij alsdan art. 1675/16bis Ger.W. nog niet kon laten toepassen;

Zelfs als inderdaad de zienswijze van verwerende partij correct is, dan dient gerefereerd te worden naar de voorafgaande argumentatie;

Zelfs als vooralsnog art. 1675/16 bis Ger.W. principieel van toepassing zou zijn, dan argumenteert eisende partij terecht dat verwerende partij aan geen enkele van de voorwaarden voorzien in art. 1675/16 bis Ger.W. voldaan heeft, onder verwijzing naar het vonnis inzake de herroeping van de collectieve schuldenregeling van de arbeidsrechtbank te Antwerpen dd. 28 november 2013 in hoofde van verwerende partij;

Voormeld vonnis laat niets aan de verbeelding over inzake door verwerende partij bedrieglijk organiseren van zijn voorgehouden onvermogen, waarop de arbeidsrechtbank trouwens tot de herroeping heeft beslist:

'B. bezorgde aan de schuldbemiddelaar een rekeningoverzicht van de rekening van de vriendin van de schuldenaar, waarop de schuldenaar een volmacht heeft, en waaruit blijkt dat er voor de schuldenaar op deze rekening belangrijke geldsommen worden gestort voor 'schilderwerken'. De vriendin van de schuldenaar blijkt over een ondernemingsnummer te beschikken. Bepaalde betalingen zijn afkomstig van S1. De betalingen van S2 en Mevr. X2 vermelden bovendien uitdrukkelijk dat de betalingen bestemd zijn voor de schuldenaar, de h. X1.'

De beslagrechter te Leuven oordeelde eveneens bij vonnis van 25 oktober 2016:

'onafgezien van de discussie over de toepassing van deze bepalingen in de tijd, toont de h.X1 niet aan dat hij een verklaring heeft neergelegd ter griffie van de schuldbemiddelingsrechter om van deze bevrijding te genieten.

Hij maakt zelf niet aannemelijk dat zijn verbintenis als persoonlijke zekerheidssteller kosteloos was én onevenredig was met zijn inkomsten en zijn vermogen en dat hij kans maakte op een bevrijding als kosteloze persoonlijke zekerheidssteller.'

Ook in het kader van huidige procedure brengt verwerende partij geen enkel bewijs van de neerlegging van de beoogde verklaring bij, noch brengt hij nog maar het minste bewijs bij als zouden de basisvoorwaarden opdat art. 1675/16bis Ger.W. van toepassing kunnen zijn, inderdaad vervuld (kunnen) zijn;

Uit de historiek van beslissingen van diverse rechtbanken op diverse tijdstippen blijkt, integendeel, het manifeste tegendeel;

Art. 1675/16bis Ger.W. kan dan ook in casu geen toepassing vinden ter bevrijding van verwerende partij;

6. De tegenvordering tot toekenning van afbetalingsfaciliteiten.

Verwerende partij verzoekt om hem gemak van betaling toe te kennen a rato van 100,00 euro per maand, desgevallend, na delging van de andere schuld van verwerende partij opzichtens eisende partij, te verhogen tot 175,00 euro in toepassing van art. 1254 B.W. en met uitvoeringsclausule in geval van niet en / of niet tijdige betaling;

Eisende partij verzet zich krachtig tegen de toekenning van welkdanige afbetalingsfaciliteit, onder verwijzing naar het feit

- = dat de oorspronkelijke leningsovereenkomst reeds dateert van 1999,
- = dat verwerende partij over de periode van 3 mei 2002 tot 28 november 2013 reeds termijnen heeft genoten;
- = dat de in zijnen hoofde toegekende collectieve schuldenregeling omwille van kwade trouw is herroepen;

De door eisende partij aangehaalde feiten staan onmiskenbaar vast;

Bovendien en vooral blijkt verwerende partij slechts inkomstenbewijzen van de maanden mei, juni en juli 2015 bij te brengen;

Eisende partij heeft zich ter zitting verzet tegen de laattijdige mededeling van bijkomende stukken inzake de meer recente (?) inkomstensituatie van verwerende partij zodat met geen recentere gegevens kan rekening gehouden worden;

Zelfs indien verwerende partij bijkomende informatie tijdig zou hebben meegedeeld en zelfs indien hieruit zou blijken dat hij zich in een betreuenswaardige inkomstensituatie zou bevinden, dan dient vooralsnog rekening gehouden te worden niet enkel met de door eisende partij aangegeven elementen, doch houdt de vrederechter tevens rekening met de positie van de schuldeiser;

Rekening houdend met een hoofdschuld en conventionele schadevergoeding van samen ca. 18.000 euro en met een toerekening van de interest aan het loutere tarief van de wettelijke interestvoet van 2%, zou het toekennen van een afbetalingsmodaliteit van zelfs 175,00 euro én toegerekend volgens art. 1254 B.W., nog steeds impliceren dat méér dan 10 jaar nodig zal zijn ter betaling, terwijl de basisschuld met borgstelling al dateert van 1999, zijnde haast 19 jaar geleden ...;

Een dergelijke bijkomende inspanning kan niet (langer) van de schuldeiser verwacht worden;

Het verzoek tot het toekennen van afbetalingsfaciliteiten wordt dan ook om het samenlezen van het geheel van hoger vermelde argumenten afgewezen;

7. Argumentatie omtrent de gevorderde bedragen.

Eisende partij vordert betaling van een hoofdsom van 13.065,56 euro;

Verwerende partij betwist dit bedrag niet;

Op grond van de stukken en bij gebreke aan betwisting komt dit aspect van de vordering gegrond voor;

Verwerende partij verzoekt om voor recht te zeggen dat over een periode van 8 januari 2013 tot op datum van dagvaarding per 24 februari 2017 geen moratoire interesten worden toegekend, dan wel minstens de rentevoet tot de wettelijke rentevoet te herleiden;

De collectieve schuldenregeling van verwerende partij is herroepen per 28 november 2013 zodat eisende partij van dan af aan haar rechten principieel lastens verwerende partij kon laten gelden;

Eisende partij heeft de uitspraak van de beslagrechter te Leuven per 25 oktober 2016 afgewacht alvorens op 24 februari 2017 tot dagvaarding ten gronde over te gaan, alhoewel de door haar gevorderde maatregelen bij de beslagrechter een louter bewarend karakter hadden;

Eisende partij motiveert niet afdoende waarom zij in de tijdspanne tussen 28 november 2013 en 24 februari 2017 geen maatregelen ten gronde lastens verwerende partij heeft ondernomen;

Het komt de vrederechter dan ook passend voor om voor recht te zeggen dat over een periode van 28 november 2013 tot op datum van dagvaarding per 24 februari 2017 geen moratoire interesten worden toegekend;

In casu vordert eisende partij conventionele nalatigheidsinteresten aan 6,69 % per jaar berekend op het verschuldigd blijvend kapitaalsaldo;

Het thans gevorderde percentage van 6,69 % vormt een drievoud van de thans gangbare wettelijke interestvoet;

De vrederechter is dan ook van oordeel dat de gevorderde conventionele nalatigheidsinteresten kennelijk overdreven zijn;

Anderzijds komt wél het passend voor dat verwerende partij een interest betaalt ingevolge de vertraging in de betaling, doch deze dient begroot te worden a rato van de wettelijke interestvoet;

In toepassing van art. 1153 B.W. bestaat immers de schadevergoeding wegens vertraging in de uitvoering nooit in iets anders dan in de wettelijke interest, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen.

Eisende partij vordert een schadevergoeding van 4.832,67 euro doch toont op geen enkele wijze aan hoe dit bedrag is berekend, noch qua percentage, noch qua berekeningsbasis;

Ten aanzien van het thans nog te innen bedrag aan hoofdsom betekent zulks een schadevergoeding van ca. 36%;

Uit geen enkel document blijkt dat er enig akkoord tussen partijen bestond omtrent een dergelijk schadebeding;

Er is enkel sprake van een contractueel beding ten bedrage van 15% ten aanzien van het openstaand kapitaal, hetgeen in casu een bedrag van 1.959,83 euro zou betekenen;

Hoedanook blijkt de contractuele schadevergoeding niet voorzien te zijn van enige wederkerigheidsclausule zodat de vrederechter de gevorderde schadevergoeding afwijst in toepassing van art. VI 83,17° W.E.R.,

Eisende partij vordert de veroordeling van verwerende partij tot betaling van de gerechtskosten, inclusief de rechtsplegingsvergoeding, hetgeen gegrond voorkomt daar de verwerende partij als in het ongelijk gestelde partij hiertoe gehouden is;

Gegeven de complexiteit van huidige procedure alsook gegeven de argumentatie tot afwijzing van het gevorderde gemak van betaling, wordt het basisbedrag aan rechtsplegingsvergoeding toegekend;

8.

Eisende partij vordert een bij voorraad uitvoerbaar vonnis, zonder voorwaarde van zekerheidsstelling en met uitsluiting van de mogelijkheid tot kantonnement;

Verwerende partij verzet zich tegen een voorlopig uitvoerbaar vonnis;

Uit de door verwerende partij aangenomen houding doorheen de procedureslag die eisende partij al heeft dienen te ondergaan, blijkt dat de houding van verwerende partij uitermate dilatoir is en erop gericht is om een normale rechtsgang te verhinderen, minstens maximaal te vertragen;

In het licht van al deze elementen komt het de vrederechter passend voor om het verzoek om het tussen te komen vonnis bij voorraad uitvoerbaar te verklaren, zonder mogelijkheid tot borgstelling en met uitsluiting van kantonnement;

OM DEZE REDENEN

De vrederechter verklaart de vordering toelaatbaar en gegrond in navolgende mate;

Verwerende partij wordt veroordeeld tot betaling van :

- het bedrag van **13.065,56 euro** in hoofdsom,
- de moratoire interesten berekend aan de wettelijke interestvoet tot datum van dagvaarding, waarna de gerechtelijke interesten doch met uitsluiting van interestberekening over de periode van 28 november 2013 tot 24 februari 2017,

Verwerende partij wordt veroordeeld tot betaling van de gerechtskosten, inbegrepen de wettelijke rechtsplegingsvergoeding;

De gerechtskosten worden , in hoofde van eisende partij begroot op 336,09 euro voor dagvaarding en rolstelling en op 2.400,00 euro rechtsplegingvergoeding, en deze van de verwerende partij op 2.400,00 euro rechtsplegingsvergoeding;

De vrederechter wijst het meergevorderde af;

De vrederechter staat de voorlopige tenuitvoerlegging van dit vonnis toe, met uitsluiting van kantonnement en zonder mogelijkheid tot borgstelling;

De vrederechter heeft getekend met de afdelingsgriffier.

De afdelingsgriffier,